

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 maja 2019 r.

Pozycja 100

POSTANOWIENIE z dnia 19 czerwca 2018 r. Sygn. akt Ts 158/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej MKS Spółka z o.o. z siedzibą w Tychach w sprawie zgodności:

- 1) art. 123 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) z: art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 398²³ § 2 zdanie drugie ustawy powołanej w punkcie 1 z: art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 27 sierpnia 2017 r. MKS Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach (dalej: skarżąca) wystąpiła o stwierdzenie, że art. 123 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) jest niezgodny z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 Konstytucji oraz że art. 398²³ § 2 zdanie drugie k.p.c. jest niezgodny z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. W wyniku postanowienia Sądu Rejonowego w Tychach wydanego 27 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt IX Co 98/17 skarżąca wniosła do sądu wnioski o ustanowienie pełnomocnika w celu wniesienia skargi konstytucyjnej „na normy postępowania uprawniające urzędników sądowych o prawach i wolnościach stron postępowania sądowego, a nadto regulujące tryb zaskarżania orzeczeń wydanych w związku z tym postępowaniem toczonym przez

referendarza jedynie do I instancji niezawisłego sądu”. Referendarz sądowy w IX Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Tychach postanowieniem z 5 maja 2017 r. oddalił wniosek (sygn. akt IX Co 328/17). Skarżąca wniosła do sądu skargę na to postanowienie. Sąd Rejonowy w Tychach IX Wydział Cywilny postanowieniem z 4 lipca 2017 r. (sygn. akt IX Co 749/17) utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie referendarza sądowego z 5 maja 2017 r.

2. Zdaniem skarżącej referendarz sądowy, odmawiając ustanowienia pełnomocnika do wniesienia skargi konstytucyjnej, orzekł o jej prawach. W ten sposób referendarz sądowy sprawował wymiar sprawiedliwości, nie będąc do tego uprawnionym. Ponadto skarżąca uznała za niekonstytucyjne powierzenie „funkcji odwoławczej” temu samemu sądowi, który orzekał w sprawie po raz pierwszy, ponieważ na podstawie art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji stronie przysługuje prawo do zaskarżenia orzeczenia sądu I instancji do sądu nadrzędnego.

3. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 18 października 2017 r. pełnomocnik skarżącej został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej polegającego na: precyzyjnym wskazaniu, jakie prawa lub wolności skarżącej wynikające z powołanych w *petitum* skargi konstytucyjnej wzorców kontroli zostały naruszone, dokładnym wyjaśnieniu, w jak sposób zaskarżone przepisy naruszają wskazane przez skarżącą prawa podmiotowe oraz doręczeniu pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Warunkiem skuteczności skargi konstytucyjnej jest spełnienie wymagań wynikających z Konstytucji oraz ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK).

Celem wstępnej kontroli skarg konstytucyjnych wnoszonych do Trybunału Konstytucyjnego jest zbadanie, czy wnoszona skarga spełnia ustawowo określone wymogi formalne.

Obowiązki skarżącego związane z wniesieniem skargi konstytucyjnej wynikają przede wszystkim z art. 53 u.o.t.p. TK. Skarżący jest zobligowany m.in. do uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu, będącego podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem oraz do dołączenia do skargi konstytucyjnej odpowiednich dokumentów.

Wymóg dołączenia do skargi konstytucyjnej pełnomocnictwa szczególnego wynika z art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK. Pełnomocnictwo to powinno oprócz odniesienia się do konkretnej sprawy, w związku z którą wnoszona jest skarga konstytucyjna, odpowiadać także wymogom art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Z art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK wynika obowiązek sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, a także do reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem przez profesjonalnego pełnomocnika. Z tego względu wymagane na podstawie art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK pełnomocnictwo szczególne musi upoważniać pełnomocnika do wszystkich wyżej wymienionych czynności.

2. Do skargi konstytucyjnej zostało dołączone pełnomocnictwo upoważniające wskazanego radcę prawnego wyłącznie do reprezentowania skarżącej w toku postępowania

przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie uznania art. 123 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) oraz art. 398²³ § 2 zdanie drugie k.p.c. za niezgodne ze wskazanymi przepisami Konstytucji.

Trybunał uznaje za możliwe przyjęcie takiego poglądu, że umocowanie do reprezentowania skarżącej w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym zawiera również umocowanie do wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Jednakże umocowanie jedynie do reprezentowania skarżącej w toku postępowania przed Trybunałem w żaden sposób nie upoważnia pełnomocnika do sporządzenia czy też wniesienia skargi konstytucyjnej. Aby można było mówić o reprezentowaniu w toku postępowania, takie postępowanie musi być zainicjowane wniesieniem skargi, a to z kolei poprzedzone jej sporządzeniem, czyli dwiema odrębnymi czynnościami.

W związku z tym skarżąca została wezwana zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 18 października 2017 r. do uzupełnienia braków formalnych polegającego m.in. na doręczeniu pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej. W odpowiedzi pełnomocnik skarżącej dołączył do pisma procesowego z 31 października 2017 r. to samo pełnomocnictwo upoważniające go jedynie do reprezentowania skarżącej w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie uznania art. 123 § 2 k.p.c. oraz art. 398²³ § 2 zdanie drugie k.p.c. za niezgodne ze wskazanymi przepisami Konstytucji.

Z uwagi na brak odpowiedniego pełnomocnictwa Trybunał uznał, że skarga konstytucyjna została sporządzona i wniesiona przez nieupoważnionego pełnomocnika.

3. Zarządzeniem Sędziego Trybunału Konstytucyjnego skarżąca została ponadto wezwana do uzupełnienia braku formalnego polegającego na dokładnym wyjaśnieniu, w jak sposób zaskarżone przepisy naruszają wskazane przez skarżącą prawa podmiotowe.

W piśmie procesowym z 31 października 2017 r. skarżąca prezentuje pogląd, że przedstawione w skardze konstytucyjnej obszernie fragmenty wyroku Trybunału Konstytucyjnego dotyczące asesorów w wystarczający sposób uzasadniają niekonstytucyjność skarżonych przepisów w odniesieniu do referendarzy sądowych.

Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK do spełnienia wymogu uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego konieczne jest powołanie argumentów lub dowodów na jego poparcie.

Zarówno w skardze konstytucyjnej, jak i w piśmie procesowym mającym uzupełnić braki formalne nie zostały zawarte wywody mające wykazać, w jaki sposób doszło do naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącej. Powoływanie się natomiast w skardze konstytucyjnej na orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub Sądu Najwyższego może stanowić jedynie wzmocnienie argumentacji prezentowanej w skardze, ale w żadnym wypadku nie może zastąpić argumentacji skarżącej.

4 Trybunał stwierdza, że skarga konstytucyjna nie spełnia wymogów przewidzianych w ustawie i mimo wezwania do usunięcia braków formalnych w wyznaczonym terminie, braki te nie zostały usunięte. Z tego względu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK Trybunał odmawia nadania jej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżące przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.